

Oláh András

kapituláció

*a sírok telhetetlen szemetesek
egybegyűjtik a kidobhatót
hogyan szembesítsenek: bármit cipelsz is
a végén leégeti rólad a halál
– mihaszna kocsmazugban
jól elférnek a volt barátok
már nem kell figyelned hová lépsz
sötétből sötétbe menekülsz
a tudattalan mélybe
ahol nem kérdeznek vissza a poényilkosok
ahol a szembekötődés egyedül játszod
mozdony fütyül az emlékek gyermekkorából
szikrát vetnek a kerekék
a koromszemcsék szemedbe marnak
s a sínek roppanása nyomja el
a beletörődés sóhaját*

időutazás

*barangolunk a sziklaszorosban
ám talpunk alatt már nem
ugyanazok a kövek szeretkeznek
messze sodródtak egymástól
az odvas fatörzs sem vet árnyékot
temetkezik a természet
kitér a következmények elől
kifakul
már lehetetlen rekonstruálni
a kövi békák tanyáját
szabálytalan lépések
nyernek besorolást
a kőfalba ékelt
drótsodronyok között
felhők koccannak
leszakad az ég
barlangig iszkol a riadalom*

*rettenetes pazarlás
de szükséges megválogatni
a válaszokat hogy visszazökhessünk
a ráncos szirt alá
és hallhassuk
a foszladozó kötélén
ringatózó dallamot*

örökös múlt időben

*a templom arca csupa heg
félárbocon a hold
rákos sejtek falják föl
mohó fellegek
kihordott csontok dideregnek
az alvó lépcsők alatt
a kaput megvakult kandeláber őrzi
Mária csonka kezében
kiégett mécses
mögötte a csalán verte zugban
karcos kőlapok
s a múlt időben rajzó
megkopott nevek
már nem emlékeznek semmire*

